

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015200261
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200261.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa: O. U., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Afganská islamská republika, T.. J. B. O. XXXX/XX, I., právne zastúpený: ADRA - Adventistická agentúra pre pomoc a rozvoj - Občianske združenie, so sídlom Cablkova 3, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/37/2015 zo dňa 22. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/37/2015-45 zo dňa 22. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1S/37/2015-72 zo dňa 28.marca 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/011795-005 zo dňa 3. decembra 2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/011795-005 zo dňa 03.12.2014 žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. p.: PPZ-HCP-BA9-562-019/2014-Ž zo dňa 27.08.2014, ktorým bola sťažovateľovi v zmysle § 54 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.") zamietnutá žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu.

2. Sťažovateľ mal na území Slovenskej republiky doplnkovú ochranu od 24.04.2007. Dňa 30.04.2014 na prvostupňovom správnom orgáne podal žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

3. V priebehu administratívneho konania prvostupňový správny orgán získal k osobe sťažovateľa informáciu utajovaného charakteru so stupňom utajenia „Dôverné“ vedenú pod č. p.: 65/12-D-12-115/2014-S zo dňa 09.06.2014, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba (SIS).

4. Prvostupňový správny orgán dňa 21.07.2014 informoval sťažovateľa o získaní informácie, ktorá odôvodňuje zamietnutie jeho žiadosti a vyzval ho na vyjadrenie k uvedeným skutočnostiam.

5. Dňa 28.07.2014 bolo prvostupňovému správne mu orgánu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa, v ktorom tento žiadal o oboznámenie sa s kompletným spisovým materiálom k žiadosti sťažovateľa. Mal za to, že sťažovateľ predložil do konania všetky zákonom požadované doklady a je bezúhonnou osobou, pričom dôkazy, ktoré majú preukazovať opak nie sú ani označené, ani ich obsah nie je popísaný a nie je špecifikovaný verejný záujem, ktorý by mal byť sťažovateľom ohrozený. Zároveň sťažovateľ vyhlásil, že nikdy v minulosti sa nedopustil žiadneho konania, ktoré by mohlo byť vyhodnotené ako rozporné s verejným záujmom.

6. Následne prvostupňový správny orgán preposlal žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o odtajnenie utajovanej informácie Slovenskej informačnej služby, pričom ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia mu nebola doručená odpoveď.

7. Dňa 27.08.2014 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Prvostupňový správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie sťažovateľa, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval ako aj na utajovanú informáciu, ktorej pôvodcom je SIS. Okrem iného uviedol, že dôvodom zamietnutia žiadosti sťažovateľa je skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky pričom poukázal na ustanovenie § 120 ods. 2 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z. v zmysle ktorého policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu. Zároveň uviedol, že postupoval v súlade s článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8. Voči predmetnému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Následne dňa 03.12.2014 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie sťažovateľa zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

9. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/011795-005 zo dňa 03.12.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. p.: PPZ-HCP-BA9-562-019/2014-Ž zo dňa 27.08.2014, ktorým bola sťažovateľovi v zmysle § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. zamietnutá žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu.

10. V dôvodoch rozsudku uviedol, že vychádzal z prezumpcie ústavnosti zák. č. 404/2011 Z.z. (konkrétne jeho ustanovenia § 120 ods. 2), ktoré žalovaný pri rozhodovaní na daný prípad aplikoval. Uviedol, že preskúmanie ústavnosti uvedeného ustanovenia (§ 120 ods. 2 písm. g) citovaného zákona) je zverená do právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky. Poukázal na to, že návrh verejnej ochrankyne práv zo dňa 14.07.2014 na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, v ktorom žiadala ústavný súd o vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č.

404/2011 Z.z. s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach bol uznesením ústavného súdu PL. ÚS 40/2014-19 zo dňa 17.12.2014 odmietnutý ako neprípustný.

11. Vychádzal z toho, že pokiaľ správne orgány v prípade sťažovateľa vydali rozhodnutie, ktoré je odôvodnené v súlade s ustanovením § 120 ods. 2 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z., neukrátili ho na žiadnom z jeho práv a tento nemohol úspešne namietať nezákonnosť rozhodovania žalovaného, ktorú videl v tom, že žalovaný ani krajský súd neprístupnili dôkaz, ktorý bol v konaní použitý proti nemu a on sa nemohol účinne brániť. Zároveň poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 40/2014-19 zo dňa 17.12.2014.

12. Ďalej uviedol, že ustanovenie § 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. síce odkazuje na aplikáciu správneho poriadku, avšak za predpokladu, že sa v tomto zákone neustanovuje inak. Ako to vyplýva z ustanovenia § 120 ods. 2 písm. g), zákonodarca zjavne nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania obsiahnuté v správnom poriadku. Podľa názoru krajského súdu nemožno považovať za porušenie zákona skutočnosť, že účastník konania nebol s informáciou v stupni utajenia „Dôverná“ oboznámený. Poznanie konkrétnych dôvodov, z ktorých informačná služba vychádzala pri svojom závere o hrozbe sťažovateľa pre bezpečnosť štátu je rozhodujúcim podkladom, z ktorého správny orgán pri posudzovaní jeho žiadosti vychádzal. S predmetnými utajovanými skutočnosťami, by sa mohol oboznámiť len advokát sťažovateľa, a to na základe súhlasu orgánu, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí s tým, že by išlo o jednorazové oboznámenie sa s týmito skutočnosťami.

13. Krajský súd sa dňa 14.06.2016 oboznámil s predmetnou utajovanou skutočnosťou v režime stupňa utajenia „Dôverná“ a bol toho názoru, že utajovaná skutočnosť je dostatočne konkrétna a existuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte na území Slovenskej republiky ohrozuje bezpečnosť štátu.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp.zn. 10SŽa/3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. s ustanovením čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ktorý bol uznesením pod sp.zn. PL ÚS 8/2016 zo dňa 29.06.2016 prijatý na ďalšie konanie;

- vo svetle vyššie uvedeného sťažnostného bodu záver o prezumpcii ústavnosti ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. s odkazom na neprijatie ústavnej sťažnosti verejnej ochrankyne práv postráda správnosť;

- z vyššie uvedených dôvodov mal krajský súd konanie o správnej žalobe prerušiť;

- boli porušené ústavné práva sťažovateľa, uvedené v čl. 46, 47 a 48 Ústavy Slovenskej republiky.

16. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov konania.

B)

17. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 21.12.2016 uviedol, že nepredložil žiadne nové dôkazy a skutočnosti, a preto poukazuje na vyjadrenie k správnej žalobe zo dňa 02.04.2015. Zároveň rovnako poukázal na návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z s ustanovením čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ktorý bol uznesením pod sp. zn. PL ÚS 8/2016 zo dňa 29.06.2016 prijatý na ďalšie konanie. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok potvrdil, kasačnú sťažnosť zamietol a preskúmané rozhodnutie potvrdil.

III.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) pri preskúmaní kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosti, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia kasačného konania.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

20. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 15. marca 2018 prerušil kasačné konanie.

IV.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018

21. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.

V.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018

22. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o potrebe zmeniť napadnutý rozsudok (§ 462 ods. 2 S.s.p.) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

23. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. apríla 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

24. Predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/011795-005 zo dňa 03.12.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. p.: PPZ-HCP-BA9-562-019/2014-Ž zo dňa 27.08.2014, ktorým bola sťažovateľovi v zmysle § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. zamietnutá žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu.

25. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

26. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky a teda právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

27. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúlady s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

28. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

29. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

30. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

31. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam, ktoré nastali

počas jeho platnosti, aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

32. Všetky orgány verejnej moci sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

33. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval tak, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018 v zbierke zákonov, bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 462 ods. 2 S.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

35. V zmysle ustanovenia § 469 S.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom kasačného súdu.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.